

tid i Gaar det lidt ubehagelige Indtryk, at den højtærede Finansminister havde en vis Tilbøjelighed til at gøre dette Pustenum meget langt og skyde denne Regnskabs Dags, da han skulde staa her og anvise de rette Veje, noget for langt ud i Fremtiden. Den højtærede Minister sagde nemlig en Sætning, der paa mig virkede noget underligt, og det var den, at den Sag kunde man først for Alvor komme ind paa, naar det havde vist sig, hvorledes det store Skattekompleks af Aaret 1908 virkede under normale Forhold. Det, maa jeg tilstaa, synes mig at være at skyde Sagen meget langt og ubestemt ud i Fremtiden.

Jeg ved ikke, hvad den højtærede Finansminister tænker paa ved Begrebet normale Forhold. Hvad vil det sige? I Øjeblikket ere Forholdene maaske unormalt langt nede, maaske svinge de i en Periode unormalt langt op. Hvad er det normale Tidspunkt, og hvorledes skal det afgøres, at det er indtruffet? Hvor nær staar det os? Ingen kan vide noget som helst om, hvorvidt den Tilstand, den højtærede Finansminister kalder unormal, ikke vil fortsættes meget længe. Den højtærede Finansminister sagde, at de øjeblikkelige Vanskeligheder vare af midlertidig Karakter, og henviste til Alberti-Katastrofen og forskellige andre Ting. Ja, der har været Vanskeligheder af midlertidig Karakter, og disse have givet sig Udslag i det Statsregnskab, som den højtærede Finansminister til Efteraaret vil komme til at aflægge, og som rimeligvis vil vise et Underskud paa mellem 40 og 50 Mill. Kr. Men hvis vi derimod se paa den Finanslov, hvormed vi i Øjeblikket arbejde, er der et Underskud paa omkring 20 Mill. Kr., og det synes mig, at den ikke i nogen synderlig Grad er præget af disse ganske ekstraordinære Omstændigheder. Den er præget af en økonomisk Depression i det danske Samfundsliv, hvis Følger det maaske vil tage adskillige Aar at opveje, og der er det, jeg synes, det er for ubestemt, naar den højtærede Finansminister skyder det Opgør, hvormed vi skulle komme til Balance og faa Orden i vort økonomiske Maskineri igen, ud til det Øjeblik, hvor det synes ham rimeligt at sige: Nu have vi normale Tilstande igen og kunne beregne, hvorledes det hele skal gaa. Saa er der for Resten den Risiko, at hvis man til den Tid layer nye Love, ere Tiderne unormale, før disse træde ud i Livet.

Jeg tror ikke, det kan nytte noget, naar et Land staar med fast og sikkert

Underskud, at sige: Nu vente vi, nu se vi Tiderne an, om det hele ikke skulde bedre sig af sig selv. Det er mit Indtryk, at man meget faa Steder i Lande med sund Finanspolitik gaar den Vej. Hvis ærede Medlemmer ville se til andre Lande, ville de have lagt Mærke til, at talrige af disse Lande i de sidste Aar have kæmpet med Underskud af lignende Art som dem, vi have herhjemme i Danmark, faa Steder saa store, forholdsmæssig set, men adskillige Steder med betydelige Underskud. Men der er ingen Steder i nogenlunde sundt styrede Stater, hvor man fra Finansledelsens Side har valgt den Vej at sige: Lad os vente, til Tiderne blive gode igen, og se, om vi behøve at gøre noget videre. Nej, hvert Sted har man sagt: Vi maa løse disse Vanskeligheder, vi staa derfor, vi maa klare disse Problemer. Derfor haaber jeg, at der ikke skal lægges for meget ind i denne Ytring af den højtærede Finansminister, at denne Ytring af ham skyldes, jeg ved ikke, om jeg tør sige, en øjeblikkelig Sommertræthed, og jeg haaber, denne Sommertræthed maa være overvunden, naar vi mødes til Efteraaret, saa at den højtærede Finansminister, naar Finanslovens Behandling begynder, kan møde frem for dette Ting med en klart gennemført Plan med Hensyn til, ad hvilke Veje han ønsker at skabe Balance paa den danske Stats Budget. Til den Tid vil vel ogsaa Finanslovskommissionens Arbejde være saa vidt fremskredet, at den højtærede Finansminister, som er Medlem af denne Kommission, i hvert Fald vil have Betingelser for at kunne overse, hvor meget eller hvor lidt der kan ventes som Resultat af dens Arbejde.

Den højtærede Finansminister gav kun i to Ord en Antydning af, hvad han tænkte sig. De to Ord vare: Sparsommelighed og nye Skatter. Med Hensyn til disse to Ting tør jeg maaske allerede paa dette Tidspunkt sige, at ærede Medlemmer ville være paa det rene med, at den Vej, vi for vort Vedkommende ønske at gaa, kendetegnes ved Ordet Sparsommelighed og ikke ved nye Skatter. Ærede Medlemmer ville ogsaa vide, at den Sparsommelighed, vi ønske, ikke er en Sparsommelighed af enhver Art. Det er ikke en Sparsommelighed, der knebent standser Foretagender, der kunde fremme Danmarks økonomiske Udvikling; det vilde være en uforstandig Sparsommelighed. Det er heller ikke den Sparsommelighed, som bringer en Standsning i den sociale Lovgivning, som det har været en Stolthed for